

Hồi 168

Đầu thạch vấn lộ

Đại dịch trạm ở Bắc môn, chỉ còn chưa đến nửa canh giờ nữa là trời sáng. Thiết Sĩ Tâm và Tông Chính Lương đang đàm luận tình huống Kinh Châu quân công đã Nam môn, thủ hạ bỗng đến báo vừa có người ở ngoài Bắc môn khoảng một ngàn bước bắn kinh tiễn cột thư vào Bắc môn.

Thiết Sĩ Tâm cười nói: “Cuối cùng đã xảy ra rồi!”, tiếp lấy mật hàm, trước hết ra lệnh cho thủ hạ thoái ra, rút tín hàm trong phong thư dán sáp nến, mở ra đọc kỹ, xem xong đưa cho Tông Chính Lương, cười nói: “Dương Toàn Kỳ quả nhiên là người cẩn thận kỹ càng, không những trong thư nói rõ sẽ phái người nào đến gặp, còn gửi thêm hình vẽ hình dạng dung mạo của người đến, lại có khẩu lệnh, người khác muốn giả mạo cũng không có cách. Đến lúc đó chỉ cần bọn ta y thời gian chỉ định dựng cờ vàng ở Bắc môn, mật sứ sẽ hiện thân”.

Tông Chính Lương vừa xem vừa nói: “Cái Dương Toàn Kỳ đề phòng là Hoang nhân giáo hoạt, Từ Đạo Phúc vẫn chưa có cái nghề đó”.

Xem xong xé nát thư, cười nói: “Bây giờ chỉ có hai người bọn ta biết sứ giả là ai, dung mạo ra sao, và khẩu lệnh chứng thực thân phận”.

Thiết Sĩ Tâm nhú mày: “Từ Đạo Phúc quả là nhân tài, đêm hôm qua nắm bắt tiên cơ, đội mưa đón đánh địch nhân ở Nam môn. Theo báo cáo của thám tử, Kinh Châu quân thương vong hơi nặng”.

Tông Chính Lương nói: “Kinh Châu quân bị lỗ một chút thì đã sao? Chỉ tính số bộ đội của Dương Toàn Kỳ, binh lực đã gấp bội Thiên Sư quân, huống hồ còn có thuyền đội hùng mạnh của Nhiếp Thiên Hoàn làm hậu thuẫn. Từ Đạo Phúc nếu là kẻ thức thời, nên lợi dụng thời cơ Kinh Hồ quân còn chưa ổn định trận địa mà chạy trốn chết, dâng hai tay nhượng phần nửa Biên Hoang Tập lại”.

Thiết Sĩ Tâm hân hoan: “Nếu có Kinh Hồ quân làm đồng bạn phương Nam của bọn ta, Hoang nhân không còn trở thành mối uy hiếp nữa”.

Tông Chính Lương nói: “Nếu ban đầu chỉ có Thiên Sư quân đến đàm phán hợp tác với đại vương, đại vương căn bản không có hứng thú để ý tới ý, đại vương xem trọng là Lương Hồ bang chứ không phải Thiên Sư quân”.

Thiết Sĩ Tâm thốt: “Nhiếp Thiên Hoàn chính là đã nhìn thấu điểm đó, mới tới lúc lâm trận thoái lui, bởi y nghĩ tác dụng của Hoàn Huyền đối với y lớn hơn nhiều so với Tôn Ân, chỉ có cùng Kinh Châu quân kết minh mới có thể đoạt chiếm lợi ích lớn nhất từ Biên Hoang Tập. Nhiếp Thiên Hoàn con người này thật không đơn giản. Trận tranh đấu sinh tử giữa y với Từ Đạo Phúc bọn ta tuyệt không thể xen tay vào, chỉ nên tọa sơn quan hổ đấu, an hưởng thành quả”.

Tông Chính Lương nói: “Đại vương nếu biết được biến hóa trước mắt, chắc có thể an tâm”.

Thiết Sĩ Tâm than: “Kể làm đại vương lo là Yến Phi, nếu không ông ta không thể liên tục viết ba câu ‘đề phòng Yến Phi’ trên thánh dụ gởi bọn ta, hiển nhiên đại vương nghĩ then chốt thắng bại là ở chỗ bọn ta có thể thành công đề phòng Yến Phi hay không, làm cho bất kỳ hành động ám sát nào của hấn cũng thất bại tổn công”.

Tông Chính Lương mặc nhiên một hồi, thở ra một hơi: “Từ lúc ta theo đại vương đến nay, lần đầu tiên thấy ông ta hiểm kỵ một người như vậy. Bọn ta nhất định không thể làm đại vương thất vọng, không thể chịu chết dưới tay Yến Phi”.

Lại hừ lạnh thốt: “Yến Phi quả là một thích khách xuất sắc, may sao ta cũng là thích khách, hiểu biết góc độ nhìn của thích khách, từ đó suy ra đủ thứ phương án ám sát có thể làm, sau đó cẩn thận đề phòng. Mai cho đến hôm nay, đại soái và ta vẫn sống an khang khoái lạc, có thể biết Yến Phi đã hết đường dụng nghệ rồi!”.

Thiết Sĩ Tâm nghiêm mặt: “Đại vương giao Chính Lương làm phó soái của ta, là ban cho Chính Lương một cơ hội rèn luyện. Ta tuy chưa từng làm thích khách, lại biết ám sát có thành công hay không là tùy vào mình có thể xuất hiện đúng lúc đúng nơi đối phương không ngờ được nhất hay không. Một ngày Yến Phi còn chưa chết, bọn ta cũng không thể tự mãn”.

Tông Chính Lương không ngờ Thiết Sĩ Tâm lại trách cứ trực tiếp như vậy, còn ngấm ngấm giấu cợt bản lãnh làm thích khách của hấn, lòng nổi cơn thịnh nộ, nhưng lại biết Thiết Sĩ Tâm cố ý sử dụng đoạn đề ép mình, bởi mình đã chia mỏng quyền lực của gã tại Biên Hoang Tập.

Cho nên bề ngoài hấn không để lộ dấu tích gì, giả gật đầu nghe dạy: “Đại soái giáo huấn hay lắm, Chính Lương quả có hơi đắc ý sơ suất, bất quá hấn ở trong tối mình ở ngoài sáng, dám hỏi đại soái có phải đã nghĩ ra kế giết Yến Phi?”.

Thiết Sĩ Tâm mỉm cười đáp: “Giả như cách nhìn của Từ Đạo Phúc chính xác, Yến Phi chắc đang ở trong Tập rình rập bọn ta, hơn nữa còn ngấm thông truyền tin tức với

dám phu lỗ Tiểu Kiến Khang. Ai cũng biết rõ Bàng Nghĩa là bằng hữu thân thiết của Yến Phi, nếu bọn ta đem Bàng Nghĩa làm mồi, người nói coi có thể dụ Yến Phi ra không?”.

Tông Chính Lương cũng không khỏi khen tuyệt: “Yến Phi nhất định sẽ trúng kế, bất quá an bài làm sao phải cần châm chước”.

Thiết Sĩ Tâm thông dong thốt: “Chuyện này trong đầu ta đã có kế sách. Chính Lương sao không đi gặp Từ Đạo Phúc, bày tỏ sự quan tâm của bọn ta đối với gã?”.

Tông Chính Lương ngạc nhiên nhìn gã.

o0o

Yến Phi và Đồ Phụng Tam lúc này đang ở trên đỉnh núi ngoài Bắc môn theo dõi tình huống Bắc môn, sắc trời đã bắt đầu hừng sáng.

Lúc này mưa to đã biến thành lấm tấm như sợi tơ, lác rác mù trời, bao trùm Biên Hoang Tập trong khói mưa miên man.

Yến Phi nói: “Sở liệu của Đồ huynh không sai, Dương Toàn Kỳ quả nhiên trước hết sai người ném đá dò đường, thám thính tâm ý của lão Thiết”.

Đồ Phụng Tam thốt: “Kẻ bắn phi tiễn đưa thư chắc là tiễn thủ có tiếng nhất dưới cờ của Dương Toàn Kỳ, ‘Thiết Cung’ Lý Dương, trời sinh mắt thần, sức vóc kinh người, cho nên có thể ngoài ngàn bước bắn chuẩn xác lọt vào trong Bắc môn”.

Yến Phi nói: “Xem sự phòng vệ chặt chẽ ở đại dịch trạm, Thiết Sĩ Tâm chắc lấy đại dịch trạm làm trung tâm chỉ huy, người không lo mật hàm có lẽ có nội dung dồn bọn ta vào thế bại sao?”.

Đồ Phụng Tam nghiêm mặt: “Chỉ cần biết rõ Dương Toàn Kỳ phụ trách chuyện này là xong, bọn ta liền có thể tiến hành đại kế ám sát của bọn ta một cách vững chãi. Ta ít nhiều có thể đoán ra nội dung của thư, không ngoài nói rõ thân phận, quan cấp, hình dáng của mật sứ, cho đến ám ngữ có thể nghiệm minh xem có đúng người hay không, thời gian và địa điểm song phương hội diện”.

Yến Phi ngạc nhiên: “Như vậy đại kế hành thích của bọn ta khác nào phải vớt bỏ, cho dù ta có thể lập tức dịch dung giả làm mật sứ, nhưng làm sao biết được ám ngữ hội diện?”.

Đồ Phụng Tam vui vẻ đáp: “Chuyện quan hệ trọng đại như vậy, Dương Toàn Kỳ sẽ phái người có khả năng ăn nói nhất trong đám thủ hạ của hắn đi, người này là ‘Tiểu Trương Nghi’ Lao Chí Văn, con người cực kỳ thông minh linh mẫn, là cao thủ đàm phán trên bàn. Bất quá người thông minh đa số tham sống sợ chết, đặc biệt là đám con nhà cao môn, hơn nữa lão họ Lao có vợ có thiếp đẹp, càng quý mạng mình dữ nữa”.

Yến Phi gật đầu: “Đồ huynh đối với tình huống của Dương Toàn Kỳ quả là rõ như lòng bàn tay, nhưng bọn chúng tại sao lại chần chừ chưa đi?”.

Đồ Phụng Tam mục quang nhìn sang cánh rừng thưa cách xa xa ngoài Bắc môn, chỗ mười mấy Kinh Châu quân do Lý Dương dẫn đầu, hồi đáp: “Bọn chúng đang đợi sự hưởng ứng của Thiết Sĩ Tâm”.

Yến Phi hỏi: “Lao Chí Văn niên kỷ cỡ bao nhiêu, hình dáng chiều cao ra sao?”.

Đồ Phụng Tam đáp: “Gã chắc lùn hơn người cỡ hai ba tấc, niên kỷ gần bốn chục, để râu dài tỏ vẻ danh sĩ có tiếng. Bất quá người chỉ cần giả trang những đặc trưng bề ngoài của gã là được rồi, cho dù trên thư có kèm theo hình vẽ, nếu có khác biệt ít nhiều, Thiết Sĩ Tâm chỉ nghĩ là người vẽ chưa tinh nghệ, tuyệt sẽ không vì vậy mà sinh nghi”.

Yến Phi cười nói: “Chỉ cần để ta gặp được Thiết Sĩ Tâm là xong, cái mệt nhất là xông pha khỏi trùng vây, , chạy thoát ra xa”.

Đồ Phụng Tam điềm đạm thốt: “Chỉ cần Lao Chí Văn gặp được ta, bảo đảm gã không dám che giấu gì hết, bởi gã biết rõ thủ đoạn đối phó người ta của ta, càng minh bạch hậu quả dám lừa gạt ta”.

Yến Phi nói: “Nếu gã biết sau khi xong chuyện người sẽ giết người diệt khẩu, làm sao chịu nói thật?”.

Đồ Phụng Tam đáp: “Ta không ra mặt là không được, bởi bọn ta cần trong thời gian ngắn nhất nắm được chuyện ước định trong mật hàm. Đồng thời gã chỉ chịu tin lời hứa ta sẽ phóng thích gã, vì gã cũng biết ta là người lời hứa đáng giá ngàn vàng”.

Yến Phi nhíu mày: “Làm xong rồi sao? Để cho gã về báo cáo chuyện này với Dương Toàn Kỳ, có khác nào thông cáo người công nhiên bội phản Nam Quận công?”.

Đồ Phụng Tam cười thốt: “Đừng quên Lao Chí Văn là kẻ thông minh, đã tiết lộ bí mật quân cơ tuyệt không thể tiết lộ, đâu có khác gì là bội phản Dương Toàn Kỳ. Ta sẽ dạy gã giữ kín miệng chuyện này, nói khác đi”.

Yến Phi nói: “Nhìn kìa! Thiết Sĩ Tâm đã hồi ứng!”.

Cờ xí màu vàng từ từ kéo lên ở Bắc môn.

Bọn Lý Dương vừa thấy, lập tức giục ngựa rời đi.

Đồ Phụng Tam dõi mắt nhìn bọn chúng chạy qua cánh rừng đàng xa, nói: “Đội người đó sẽ hộ tống Lao Chí Văn đến gặp Thiết Sĩ Tâm, thời gian sẽ là đêm nay vừa khi trời tối, lộ tuyến chắc như trước. Bọn ta về Tập chứ hả?”.

Yến Phi mỉm cười gật đầu, theo y mà đi, sau khi lướt gần nửa dặm, quẹo về phương hướng Dĩnh Thủy phóng đi.

o0o

Cả Dĩnh khẩu mưa khói mờ mịt, là khói đen nồng nặc bốc lên từ chiến thuyền bị thiêu đốt, chiến sự đã gần kết thúc.

Bọn họ trước khi hừng sáng đột tập đội chiến thuyền do năm chiếc Xích Long chu làm chủ lực, trước hết phóng ra ba mươi mấy khối đinh, thuận dòng đột tập địch nhân, rồi dùng hỏa tiễn thập tự công kích lướt đầu, sau đó mười hai chiếc Song đầu thuyền như mảnh hổ lao vào đánh địch nhân.

Giữa bóng tối trước khi trời sáng, ba chiếc Xích Long chu của địch nhân bị lửa thiêu rụi, hai chiếc còn lại thụ thương chạy vào Hoài Thủy. Chiến tranh không chỉ tiến hành một mặt.

Cũng cùng thời gian, Lưu Dụ và Tịch Kính dẫn hai trăm chiến sĩ từ hai bên bờ đánh lên địch nhân vẫn còn say mộng trong doanh trướng, chém giết chiến sĩ Lương Hồ trốn chạy tứ tán.

Chuyện đáng tiếc duy nhất là để cho Hồ Khiếu Thiên chạy thoát.

Bọn họ không dám ở lại lâu, lập tức lên thuyền.

Đại Giang bang sĩ khí ngút trời, tẩy rửa phần nào cừu hận và sỉ nhục Giang Hải Lưu thua trận bỏ mình, toàn quân hầu như bị tiêu diệt.

Trên đài chỉ huy của soái hạm, Giang Văn Thanh quay sang Lưu Dụ nói: “Đại Giang bang bọn ta trên dưới đối với Lưu huynh vô cùng cảm kích”.

Lưu Dụ mỉm cười thốt: “Chiến tranh mới vừa khởi đầu, ta hiện tại ngồi chung thuyền với tiểu thư, con đường tương lai dằng dặc gian truân, bất quả chỉ cần bọn ta nâng đỡ nhau, tương lai tất có những ngày tháng tốt đẹp”.

Giang Văn Thanh vui vẻ nói: “Đây là một khởi đầu tốt đẹp phi thường, nhưng bọn ta đã bộc lộ hành tung, Nhiếp Thiên Hoàn sẽ cảnh giác, đoán được bọn ta giấu mình trong một đoạn sông trên Dĩnh Thủy, sẽ phái chiến thuyền đi dọc sông lục soát tìm chỗ ẩn thân của bọn ta”.

Lưu Dự nói: “Đã là bọn ta muốn phong tỏa đường sông, cắt đứt lộ tuyến vận lương của đối phương, tiểu thư chiến thuật thủy chiến lại được chân truyền của Giang bang chủ, bọn ta có thể công khai đối kháng Nhiếp Thiên Hoàn, làm cho y tiến thoái không được”.

Giang Văn Thanh lần đầu để lộ dáng vẻ nữ nhi với gã, đổ mắt then thùng: “Lưu huynh đừng bịt mắt ta, Văn Thanh còn thua xa cha”.

Lưu Dự cười nói: “Đây đâu phải một mình ta nói, Hoang nhân đối với chuyện tiểu thư dùng hai chiếc Song đầu thuyền xông thẳng vào trận địch, khiêu chiến đại quân chủ lực của Mộ Dung Thùy và Thiết Sĩ Tâm, ai ai cũng đều khâm phục tâm phục. Vừa nãy tiểu thư đã phô bày hết tài hoa thủy chiến, khiến cho Hồ Khiếu Thiên hoàn toàn không còn sức hoàn thủ, tiểu đệ tận mắt chứng kiến”.

Giang Văn Thanh áy náy: “Nhân tài là người cha huấn luyện, Văn Thanh chỉ ngồi không hưởng thành quả. Đề nghị ban nãy của Lưu huynh quả làm cho người ta động tâm. Chỉ tức thực lực của Nhiếp Thiên Hoàn trên bọn ta, lại chiếm lợi thượng du, bọn ta sợ không có cách nào ngăn bọn chúng”.

Lưu Dự trầm ngâm: “Nói chung bọn ta quả ở thế hạ phong, may là tình huống hiện tại bất lợi cho Nhiếp Thiên Hoàn, y đang ở tình thế trước sau đều dụng địch. Nếu y đưa toàn quân đến công kích bọn ta, trại lũy gian khổ xây dựng sẽ phải dâng hai tay cho người ta. Cho nên chỉ cần bọn ta thủ chắc như thành đồng, sẽ trở thành mối uy hiếp nghiêm trọng cho Nhiếp Thiên Hoàn”.

Giang Văn Thanh bản thân mưu trí hơn người, vẫn không có cách nào nắm bắt được chiến lược Lưu Dự đang kết cấu trong đầu, thầm nghĩ không lạ gì Tạ Huyền lại xem trọng Lưu Dự như vậy, phái gã một mình đến trợ giúp mình còn hơn thiên quân vạn mã. Nàng hoan hỉ thốt: “Xin Lưu huynh chỉ điểm”.

Lưu Dự dõi nhìn Dĩnh Thủy mờ mịt dưới màn mưa, hít một hơi sâu: “Bọn ta vẫn dùng cái hồ nhỏ làm căn cứ, sau đó thiết trí lũy trại lầu bắn tên kiên cố ở cửa vào, gìn giữ lối vào sâu thoáng không bị cản trở, Nhiếp Thiên Hoàn tuy biết rõ bọn ta giấu mình ở đó, lại nào dám đưa chiến thuyền vào thủy đạo chật hẹp. Nếu y phái chiến thuyền cắm neo bên ngoài, bọn ta dùng tiểu đình đến đêm đánh lén. Nếu y dám lên bờ tấn công, càng hợp với ý bọn ta. Ta sẽ đến Biên Hoang Tập, điều một ngàn bộ đội đến, như vậy

cho dù Dương Toàn Kỳ phái binh đến giúp Nhiếp Thiên Hoàn, bọn ta cũng có thực lực đề kháng. Hiện tại quyền chủ động nằm trong tay bọn ta, Nhiếp Thiên Hoàn và Dương Toàn Kỳ lại cố kỵ Từ Đạo Phúc, không dám khinh cử vọng động”.

Giang Văn Thanh thầm mắng mình hồ đồ, sao lại nghĩ không ra cách này, khó trách mình không ngồi lại sinh ra lòng ý lại đối với nam tử này, trông cậy gã quyết định cho mình, gương mặt không khỏi nóng bừng lên.

Lén liếc Lưu Dự một cái, may là gã hoàn toàn không phát giác. Nàng chợt cảm thấy Lưu Dự biến thành rất dễ nhìn, tướng tá thô hào của gã vốn mang một thứ đơn giản mộc mạc nàng không tán thưởng, nhưng vì nàng lãnh giáo được cơ trí đa biến của gã, bề ngoài thực thà chất phác không hoa mỹ trái lại tạo thành khí chất độc đáo đặc thù của gã, làm cho người ta cảm thấy được dấu chí ngoan cường kiên nghị trác tuyệt và sự trầm ổn của gã.

Lưu Dự quay sang nhìn nàng, Giang Văn Thanh vội tránh mục quang của gã, trái tim không ngừng đập thình thịch.

Lưu Dự kinh ngạc: “Văn Thanh tiểu thư nghĩ chuyện này không thể làm sao?”.

Giang Văn Thanh không muốn để gã phát giác tim mình đang đập mạnh, vội trấn áp tâm tình như đại dương nổi sóng trong lòng, hết sức che giấu: “Ta đang lo thủy sư Kinh Châu sẽ liều lĩnh mạo hiểm, trước hết phong tỏa Dĩnh khẩu, lại phái thuyền Bắc thượng đến đối phó bọn ta”.

Nàng thông tuệ hơn người, tùy tiện tìm ngôn từ hợp lý để che giấu tâm sự.

Lưu Dự quả nhiên không phát giác, nói: “Tiểu thư an tâm, nếu sở liệu của ta không sai, thủy sư Kinh Châu chắc đã phụng lệnh Hoàn Huyền tuyệt không Bắc thượng vào Dĩnh Thủy. Bởi Hoàn Huyền có thể khắc chế Kiến Khang hay không, hoàn toàn trông cậy vào thực lực thủy sư. Với con người của Hoàn Huyền, tuyệt sẽ không lỗ mắng như vậy. Huống hồ bất cứ một ai cũng nghĩ Nhiếp Thiên Hoàn còn có thể độc lực ứng phó bất kỳ sự khiêu chiến nào trên sông nước”.

Giang Văn Thanh ngậm thở phào một hơi, gật đầu: “Chắc là Văn Thanh quá lo”.

Lưu Dự gật đầu: “Cẩn thận một chút cũng tốt. Khà! Có mấy chiếc thuyền lương quay lại kìa”.

Trên con sông mù mịt màn mưa, ba chiếc thuyền lương xuất hiện đằng trước, do không có chở hàng, tốc độ cực nhanh, lúc dừng phải bọn họ có muốn trở đầu cũng không kịp”.

Tiếng còi hiệu vang vọng toàn đoạn sông.

Lưu Dự cười lớn: “Chỉ cần bắt được đủ thuyền lương, có thể đem thuyền kết lại thành chướng ngại ngăn sông, bên trên chất gỗ tẩm dầu hỏa, chắc có thể ngăn trở công thế đột đầu của địch nhân”.

Giang Văn Thanh nhin không được liếc nhìn gã, thầm khen đối phương đầu não linh hoạt, suy nghĩ mau mắn.

Đồng thời không chút do dự phát ra chỉ lệnh đoạt thuyền địch.

o0o

Phòng xá lớn nhỏ ở Tiểu Kiến Khang đầy phu lỗ Hoang nhân bị khóa chân.

Không được phê chuẩn, phu lỗ không được đạp chân ra khỏi cửa nửa bước. Trên đường có hơn trăm Thiên sư quân thay nhau phòng thủ, chủ yếu chỗ vào ra ở hai đoạn bến tàu và chỗ thông ra Bắc đại nhai có thiết trí hệ thống phòng thủ đặc ục. Vòng ngoài Tiểu Kiến Khang dựng mười mấy tháp canh và lầu tên nổ vây quanh, tháp lầu làm bằng gỗ cao cỡ năm trượng, mỗi cái đều có bốn Yên binh trú phòng.

Do binh lực không đủ, đối với chuyện phu lỗ làm gì trong nhà, đại đa số thời gian đều không có ai hỏi tới.

Nhưng Thiên Sư quân thỉnh thoảng cũng tuần tra kiểm soát đột kích, đề phòng đám phu lỗ có hành vi trái luật.

Dưới tình huống đó, phu lỗ ngoại trừ làm lao công ra, sinh hoạt cũng không tệ mấy.

Yến Phi và Đồ Phụng Tam từ địa đạo mới đào tiến vào Tiểu Kiến Khang. Địa đạo này thô thiển phi thường, chỉ dùng giá gỗ bản gỗ chống đỡ, lại không có lỗ thông khí, may là dài chưa tới mười trượng, không làm khó được hảo thủ thật sự. Bất quá lại đừng mong dùng làm phương thức cho đám đồng vào ra mau lẹ, bởi trong địa đạo tối đen, không kỹ càng đụng ngã bất cứ một cột gỗ chống đỡ nào, hậu quả không dám tưởng tượng.

Chỗ ra địa đạo là một căn nhà trệt tầm thường, hai mươi mấy Hoang nhân bị giam lỏng bên trong thấp giọng hoan nghênh.

Đồ Phụng Tam cười hỏi: “Các vị ăn no không?”.

Mọi người nhất tề cười lên, có người vỗ vỗ bụng, biểu thị ăn quá no, tâm tình hưng phấn đủ để thay lời.

Tiểu Kha là một trong số: “Tặc tử nghĩ bọn tôi đối đến mức tay chân bủn rủn, trên sự thật bọn tôi cả cộp dũ cũng có thể vật chết. Hiện tại chỉ đợi các thủ lĩnh lên tiếng, bọn tôi liền chém giết ra bến tàu, làm thịt hết những kẻ khi dễ bọn tôi”.

Xem tình hình ai ai cũng mài quyền mài chưởng, hừng hực muốn nhào ra.

Đồ Phụng Tam nhaoáng tới song cửa, nhìn ra bên ngoài, bọn Tiểu Kha phụ trách đóng lối ra vào địa đạo lại, dùng chiếu trải lên che đi, lại có người ngồi lên chiếu, có ý giả bộ mệt mỗi yếu ớt đáng thương.

Mọi người lại cười lên một trận.

Đồ Phụng Tam nói: “Có gì đó không hợp lắm”.

Yến Phi dời tới bên kia song cửa, cũng nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy một đội người từ phương hướng Bắc đại nhai ngang tàng phách lối đi tới, dẫn đầu không ngờ lại là Tông Chính Lương.

Tiểu Kha cũng lấn tới bên Yến Phi, giật mình nói: “Người Yên luôn luôn không đạp chân vào Tiểu Kiến Khang nửa bước, tất cả do Thiên Sư quân phụ trách, thật kỳ quái!”.

Một Hoang nhân khác nói: “Nguy rồi! Bọn chúng muốn đến tổng đàn Khương bang, lẽ nào đã phát giác chuyện bọn ta vận chuyển binh khí?”.

Yến Phi và Đồ Phụng Tam tìm vọt lên tới yết hầu, thầm nghĩ lẽ nào đại kế phản công sắp thành lạnh hổng?

- o O o -